

Het spookt op Ravenstein

Rob Maayen

HET SPOOKT OP RAVENSTEIN

Overzicht personages.

Tekstrollen:	j / m
Don Fernando Alatrisme (Don Diablo)	j
Annabella van Ravenstein tot Altena (Anna)	m
Hendrick van Ravenstein	j
Koos de Hoop	j
Isabella de Hoop-van Ravenstein (Bella)	m
Dirkje van Ravenstein	j
Willeminj Woeker	m
Simon Schraper	j
Dorothea van Duitenbergh	m
Roderick van Duitenbergh	j

Dansgroepen :	
spokendans (facultatief)	j /m
dans edellieden	j /m

Een deel van de rollen kan zowel door jongens als meisjes worden gespeeld. Hiervoor zijn soms kleine aanpassingen in de tekst nodig. De minimale bezetting bedraagt 10 personen. Voor de juiste sfeer bij de dansscènes zijn ook meerdere figuranten wenselijk (de aantallen kunnen bepaald worden naar eigen inzicht en mogelijkheden).

Script: Het spookt op Ravenstein

SCÈNE 1: de ridderzaal ('s nachts)

Het decor is in alle scènes hetzelfde: de lobby van kasteel/hotel Ravenstein. Deze lobby heeft nog de uitstraling van de ridderzaal van het stamslot.

In het midden staat een zware houten tafel met 4 stevige stoelen. Op de tafel ligt een stapeltje kranten en tijdschriften. Eventueel in het midden een grote kandelaar.

Aan de rechterkant is de receptiebalie van het hotel. Op de balie: een ouderwetse telefoon, een gastenboek, een schaal met pepermuntjes en een (balie)bel. Tegen de achterwand hangt een sleutelbord waarop een tiental kamernummers met bijbehorende sleutels aan haakjes.

Links op de achtergrond is een flinke schouw opgebouwd uit ruwe steenblokken. Deze schouw kan in het platte vlak worden uitgevoerd en/of als ruimtelijk zetstuk. Het zetstuk kan gemaakt worden van een aantal flinke kartonnen dozen met dezelfde afmetingen. Op elkaar gestapeld en vastgelijmd kan de voorzijde beschilderd worden als schouw.

In de haardplaats liggen enkele houtblokken.

Tegen de achterwand van de haard zit een steen met het familiewapen.

Het familiewapen van het geslacht Van Ravenstein bestaat uit het silhouet van een zittende raaf bovenop een gestileerde kasteeltoren met kantelen. Deze steen het liefst in reliëf uitvoeren bijvoorbeeld door middel van een laag bewerkt piepschuim/purschuim of papier-maché. De steen moet uit de achterwand geschoven kunnen worden. In een holte erachter ligt een kist met gouden munten en familiejuwelen.

Boven de haardplaats zit een brede horizontale balk. De balk wordt aan weerszijden ondersteund door een steen in de vorm van een raaf. Deze raven kunnen ook gemaakt worden van piepschuim/papier-maché.

Van de linker raaf moet de kop los zitten. Binnenin kan de verloren gewaande zegelring worden opgeborgen. De rechter raaf heeft een kleine afdruk van het familiewapen op de borst. Op de schouw kunnen enkele voorwerpen staan: bijvoorbeeld grote kandelaars en een pendule.

Vanaf deze balk loopt de schouw schuin naar achteren. Op de schuine kap hangt een groot staatsieportret met een brede lijst. De afbeelding toont een krijgshaftige stamhouder uit de periode 1600-1700 in gevechtssuitrusting: een helm (of grote fluwelen hoed met veren), een borstharnas met sjerp en een degen.

Het portret d.m.v. een spot uitlichten.

Bij aanvang van de scène is het toneel nog verlaten. Het podium is schemerig verlicht. Op de achtergrond zijn zware donderslagen en hevige regenbuien te horen. De lobby wordt soms fel verlicht door bliksemflitsen.

Na enige tijd weerklinken 12 galmende klokslagen.

Facultatief: Na klokslag middernacht kan een spokendans worden opgevoerd of spookachtige sfeermuziek weerklinken. Verspreid indien mogelijk met behulp van een rookmachine laaghangende mist over het toneel.

Na de laatste slag (of de spokendans) klinken vanuit de coulissen luid krakende en dichtslaande deuren, gevolgd door zware rennende voetstappen.

Vanaf de linkerkant komt met veel kabaal de geest Don Fernando op. Het is een trotse Spaanse edelman/officier ten tijde van de 80-jarige oorlog. Hij heeft een fraaie krulsnor en een verzorgd puntbaardje. Het gezicht en handen zijn opvallend bleek.

Zijn kostbare kleding bestaat uit een wit hemd (met roesjes, lange mouwen met brede manchetten), een rijkversierd wambuis, een kuitbroek en laarzen en een grote hoed met veren. Hij is gewapend met een degen en een pistool.

Don F. stormt luid schreeuwend de ridderzaal binnen, terwijl hij vervaarlijk met zijn degen zwaait. Hij kijkt regelmatig over zijn schouder en wenkt met zijn vrije hand in de richting van de coulissen naar denkbeeldige strijdmakkers.

Don F. (luid)

Adelante ! Voorwaarts mannen !

(opzwepend)

Voor Spanje en de koning !

Na deze strijdkreet voert hij enkele woeste schijngevechten uit, waarbij hij de stoelen één en voor één omver trapt. Als de vier stoelen op de grond liggen springt hij op de tafel. Hij maakt naar alle richtingen vervaarlijke hak- en steekbewegingen ondersteund door luide uitroepen.

Don F. (luid)

Victoria ! De overwinning is aan ons !

(triumferend)

Viva Espagna !

Hij heft zijn degen als overwinningsteken.

Don F. (trots)

Hulde aan de overwinnaar: Don Fernando Alatrisme de la Frontera !

Hij neemt met een zwierig gebaar zijn hoed af en maakt galante buiging in de richting van het publiek.

Dan betreft zijn gezicht en blijft hij even met gebogen hoofd staan. Met een diepe zucht zet hij zijn weer hoed op. Hij ploft neer op de rand van de tafel en speelt lusteloos met zijn degen.

Don F. (mismoedig)

Overwinnaar...En wat héb ik er aan...?...

Hij spuugt minachtend op de grond.

Don F. (nijdig)

Helemaal niets...Nada !

Hij springt van de tafel en ijsbeert op de voorgrond van het toneel.

Don F. (verontwaardigd)

Dit kasteel met ál zijn bezittingen zou van mij moeten zijn !

(fel)

Ik heb er recht op ! Het is mijn oorlogsbuit !

Don wijst op het portret boven de schouw.

Don F.: (trots)

Ik heb de landheer Hendrick van Ravenstein gedood in een eerlijk duel...

Hij voert met zijn degen een heftig schijngevecht. Plotseling trekt hij zijn pistool en vuurt op zijn denkbeeldige tegenstander. Zijn ogen volgen zogenaamd het slachtoffer dat langzaam in elkaar zakt.

Don F. knikt voldaan en lacht vals.

Don F. (gniffelend)

Nou ja, eerlijk...

Hij blaast nonchalant in de loop van het pistool en grijnst zelfingenomen.

Don F. (luchtig)

Laten we zeggen,...dat ik zijn noodlot... een handje heb geholpen...

Hij zwiept plotseling nijdig met zijn degen.

Don F.(opvliegend)

Maar die vuile rât had zijn zegelring en het familiekapitaal ergens verborgen voordat hij ten strijde trok !

(wanhopig)

En zonder die ring zal ik nooit heer en meester over Ravenstein worden !

Don F. bergt zijn wapen op en staart somber in de zaal.

Don F. (mismoedig)

Hij heeft me vervloekt voordat hij stierf...Als zijn moordenaar ben ik gedoemd om te blijven zoeken...

(zuchtend)

Elke nacht opnieuw...

(klaaglijk)

Al meer dan 400 jaar...

Hij zucht dramatisch en vermant zich dan.

Don F. (streng)

Genoeg geklaagd Don Fernando Alatrisme de la Frontera !

(peinzend)

Waar zal ik vannacht beginnen ?... In de kelder ?...Of op de zolder ?...

Hij wikt en weegt de mogelijkheden. Tenslotte haalt hij een muntstuk uit zijn broekzak, gooit het omhoog en vangt het weer op. Hij bekijkt de ligging van de munt en haalt zijn schouders op.

Don F. (berustend)

Eerst de zolder dan maar weer...

Hij trekt zijn degen weer en zwaait er wild mee.

Don F.(vol vuur)

Voorwaarts ! Adelante ! Volg mij mannen !

Don F. stormt met veel kabaal de lobby uit. Vanuit de coulissen klinken nog zwaar gestommel en luide kreten, die langzaam wegebden.

Het toneel ligt er even verlaten bij. De geluiden van het onweer en de regen worden weer wat sterker. Bliksemflitsen verlichten de lobby. Opnieuw komt een laaghangende mist opzetten. Vanuit de coulissen komt de geest van gravin Annabella op. Ze heeft een opvallend bleek gezicht en handen.

De geest is gekleed als een rijke, adellijke dame uit de periode 1500-1600: een lange, kostbare jurk met smalle taille, pofmouwen met kanten manchetten, een sierlijk kapje en lange parelkettingen.

Annabella is in praktisch alle scènes heel verdrietig en huilt vaak hartverscheurend. Ze draagt daarom altijd een kostbare doek bij zich aan om haar tranen te drogen. Op deze doek is het familiewapen van Ravenstein groot geborduurd.

Soms wringt zij deze doek uit en dan komen er flinke hoeveelheden water uit. Het is dus belangrijk deze doek tussen de scènes door goed vochtig te maken !

Ze kijkt omzichtig en nerveus rond.

Annabella (angstig)

Is die akelige Don Diablo weg ? Ik wil hem liever niet ontmoeten...

Ze gaat naar de open haard en kijkt intens naar het portret van haar echtgenoot. Ze raakt de afbeelding liefdevol aan en barst in snikken uit. Al huilend neemt ze plaats op de rand van het podium en staart somber voor zich uit.

Annabella (klaaglijk)

De klok sloeg weer haar twaalf uur.
Hoe vreselijk eenzaam is mijn lot...
Al eeuwen ken ik rust noch duur:
ik ben de ringgeest van het slot...

Ik dwaal hier nu al tijden rond...
Mijn hart en ziel doen eeuwig pijn.
Als ik de zegelring maar vond:
dat zou mijn verlossing zijn...

Mijn liefste zocht het slagveld,
al hunkerend naar roem en eer...
Maar wat heb ik aan een dode held ?
Ravenstein kan niet zonder heer...

De noodkreet van het vaderland
woog zwaarder dan mijn geluk.
Hij stierf door moordenaarshand
en brak voorgoed mijn hart stuk.

Ergens hier op slot Ravenstein
ligt onze familieschat verborgen.
De zegelring moet het antwoord zijn:
weer moet ik zoeken tot de morgen...

Alle nachten word ik hels gekweld:
zijn moordenaar waart overal rond.
Hij jaagt verbeten op ons geld:
de nood is hoog in deze stond...

De klok sloeg weer haar twaalf uur.
Hoe vreselijk eenzaam is mijn lot...
Al eeuwen ken ik rust noch duur:
heb meelij met de ringgeest van het slot...

Ze barst opnieuw in snikken uit en droogt haar tranen met de doek. Ze wringt hem daarna uit.
Op de voorgrond ontstaat een flinke plas water.

Annabella (zuchtend)
Was er maar iemand die mij kon helpen om het raadsel op te lossen...
(wanhopig)
Maar wie kan ik in vertrouwen nemen ?....

Met gebogen hoofd loopt langzaam ze naar de zijkant. Juist voor het verlaten van het toneel
wuift ze nog even naar het portret van Hendrick.

Annabella (smekend)
O lieveling, waar is toch de ring ?...

Het licht daarna verder dimmen. Bliksemflitsen en het geluid van de donder nemen weer toe.

SCÈNE 2: de ridderzaal ('s morgens)

Het licht versterken om de ochtend aan te geven. De omgevallen stoelen liggen nog op
dezelfde plaats.

Het toneel is bij aanvang van de scène verlaten. Na enige tijd klinkt vanuit de coulissen
gestommel. De eigenaar van het hotel, Koos de Hoop, komt van de zijkant op met een stapel
brieven in de hand.

Hij draagt een donkere blazer met het wapen van Ravenstein op de borstzak. Hij overziet
hoofdschuddend de rommel.

Koos (zuchtend)
Tjonge, wat is het weer een bende !
(sarcastisch)
Erg geestig, Don Fernando ! Je wordt bedankt !

Hij legt de brieven op tafel en begint mopperend de stoelen overeind te zetten. Hij trapt
daarbij in de plas water.

Koos (geprikeld)
Ook dát nog !

Overdreven soppend haalt hij een zwabber uit de coulissen en begint de vloer te drogen

Koos (medelijdend)
Arme Annabella, na al die eeuwen nog steeds zo'n verdriet ! Ik hoop dat ze ooit rust zal
vinden...
(zuchtend)
Dan houden wij het tenminste droog...

Even later verschijnt zijn vrouw Isabella (Bella) met een dienblad met koffiebekers. Zij is een charmante vrouw, gekleed in een blazer met het familiewapen, een modieuze rok en schoenen met hakjes.

Bella (uitnodigend)
Zo Koos, eerst een kopje koffie ?

Koos zet de zwabber tegen de tafel en gaat bij zijn vrouw zitten. Hij begint de post door te nemen. Hoofdschuddend leest hij elke brief vluchtig door.

Bella (belangstellend)
En nog nieuws ?

Koos (mismoedig)
Alleen maar rekeningen...

Hij legt de rekeningen één voor één voor zijn vrouw neer.

Koos (opsommend)
Belastingaanslag voor onroerend goed,...de jaarafrekening van het energiebedrijf,...de nota van de loodgieter,...en een aanmaning van de bank.
(hoofdschuddend)
Het ziet er niet best voor ons uit, Bella...

Bella bekijkt de rekeningen vluchtig en legt ze dan resoluut terzijde. Ze raakt teder de hand van Koos aan.

Bella (flink)
Niet zo somber, maatje...We hebben het tot nu toe altijd gered.
(speels)
En je weet het: Een Van Ravenstein,...

Koos (glimlachend)
...krijgt niemand klein !

Bella geeft hem weer een bemoedigend klopje.

Bella (luchtig)
Laten we aan wat leuks denken...Straks komt ons neefje Dirk logeren !

Koos (spottend)
Nóg een familiespook erbij !

Zijn vrouw geeft hem een plagende tik.

Bella (lachend)
Daar meen je niks van, Koos de Hoop ! Je bent dol op hem.

Koos (grinnikend)
Met Dirkje valt er altijd wel wat te beleven.

Bella (gniffelend)
Zout in de koffie...

Koos (gruwend)
Kikkers in bed !
Bella (proestend)
Zeepsop in de sla...

Koos (geheimzinnig)
Op zoek naar schatten midden in de nacht !

Beiden genieten nog even na van de herinneringen en nippen aan hun koffie.

Bella
Mijn broer schreef trouwens dat Dirkje een stuk rustiger is geworden.

Koos (schamper)
Jaja, een vos verliest wel zijn haren, maar nooit zijn streken...Zeker Dirkje niet ! Ik ben benieuwd wat hij deze keer weer zal uitspoken.

De telefoon op de balie rinkelt. Bella springt meteen op.

Bella (verrast)
Aha, misschien krijgen we gasten !

Ze pakt snel papier en pen en neemt de hoorn op. Het telefoongesprek verloopt met pauzes waarin Bella aandachtig luistert naar de beller. Dit is aangegeven met

Bella (beleefd)
Met hotel Ravenstein. U spreekt met Isabella de Hoop-Van Ravenstein. Waarmee kan ik u van dienst zijn ?

Haar gezicht drukt een stijgende verbazing uit. Ze wisselt af en toe blikken met Koos, die het gesprek probeert te volgen.

Bella (verbaasd)
Willemijn Woeker ?

.....
U wilt dadelijk langskomen ?

.....
Het betreft plannen voor slot Ravenstein ?....

Ze kijkt vragend naar Koos, die zijn schouders ophaalt.

Bella (bedachtzaam)
Dan zie ik u zo...Dag mevrouw Woeker.

Ze legt in gedachten verzonken de hoorn neer.

Bella
We krijgen zo meteen bezoek van de firma Woeker.

Koos (nieuwsgierig)

De firma Woeker ?...Wat willen ze van ons ?

Bella

Ze wil ons spreken over een interessant zakelijk voorstel.

(onzeker)

Ze klonk nogal beslist...

Koos (nonchalant)

Als ze een flink wat geld meebrengt, is ze altijd welkom !

Koos brengt de zwabber weg en drinkt dan weer wat koffie. Zijn vrouw ordent nerveus de spulletjes op de balie. De voordeurbel gaat nadrukkelijk. Nog voordat het echtpaar heeft kunnen reageren stapt Willemijn Woeker de lobby binnen.

Ze is het toonbeeld van een moderne, zelfverzekerde zakenvrouw: elegante pantalon met colbert, hoge hakken, hippe bril en een modieus kapsel. Ze heeft een attachékoffertje en een opgerolde landkaart bij zich.

Haar assistent Simon Schrapper volgt wat later. Hij is het tegenovergestelde type: gekreukt colbertje, slordig geknoopte stropdas, woeste haardos en dikke brillenglazen. Hij maakt een verstrooide en onzekere indruk.

Hij begint direct bij binnenkomst het vloeroppervlak na te meten m.b.v. een rolmaat. Hij heeft een potlood achter zijn oor opgeborgen. Zo nu en dan mompelt hij in zichzelf en krabbelt informatie in een notitieboekje.

Willemijn stevent meteen op Koos en Bella af.

Willemijn (kordaat)

Mijn naam is Willemijn Woeker.

(achteloos)

En dat is mijn assistent Simon Schrapper.

Ze knipt dwingend met haar vingers.

Willemijn (bevelend)

Zeg eens gedag tegen mijnheer en mevrouw !

Simon schrikt op van zijn werkzaamheden en wuift verstrooid in hun richting. Daarna gaat hij direct door met zijn metingen. Koos is onder de indruk van Willemijn en schudt haar aarzelend de hand.

Koos (beleefd)

Ik ben Koos de Hoop.

En dit is mijn vrouw: Isabella de Hoop-Van Ravenstein.

Bella schudt Willemijn koeltjes de hand. Het drietal gaat aan de tafel zitten: Willemijn frontaal naar het publiek, de anderen ieder aan een zijkant. Koos neemt zijn mok koffie mee.

Bella (wantrouwig)

Wat is de reden van uw komst ?

Willemijn (zakelijk)

Laat het meteen duidelijk zijn: ik ben projectontwikkelaar. Mijn firma heeft serieuze interesse in uw pand.

Bella (koel)
Dit pánd is niet te koop !
(trots)
Slot Ravenstein is al eeuwenlang familiebezit !

Willemijn (schamper)
Allemaal vergane glorie, mevrouwtje.
(zakelijk)
Ik heb mij grondig verdiept in uw financiële situatie...Die is ronduit gezegd: beroerd !

Koos (strijdvaardig)
Wie beweert dat ?

Willemijn opent haar attachékoffer en haalt er een dik dossier met overzichten uit. Simon onderbreekt op dat moment zijn werkzaamheden en gaat gniffelend naast zijn bazin staan. Hij tikt met zijn wijsvinger op het dossier.

Simon (wijsgerig)
Zonder iets te meten, kun je het niet weten...

Demonstratief gooit Willemijn de overzichten één voor één voor de anderen op tafel.

Willemijn (opsommend)
Negatief banksaldo..., diverse onbetaalde energierekeningen..., flinke betalingsachterstand bij de belastingdienst..., achterstallig onderhoud... , tegenvallende hotelreserveringen...
(spottend)
Moet ik verder gaan ?...

Simon (schamper)
Mensen met blauw bloed staan vaak in het rood...

Bella en Koos schudden verslagen hun hoofd.

Willemijn (overtuigend)
Ik bied u een riant bedrag voor het kasteel en het landgoed.
(royaal)
Bovendien ben ik bereid al uw schulden over te nemen.

Simon (gladjes)
Wij staan borg voor uw financiële zorg !

Bella (argwanend)
Waarom bent u zo geïnteresseerd in slot Ravenstein ?

Willemijn (enthousiast)
Ik heb geweldige plannen !

Ze springt op en knipt dwingend met haar vingers. Haar assistent spreidt haastig de plattegrond op tafel uit. Alle aanwezigen buigen zich er aandachtig over.

Willemijn (plechtig)
Dit zijn de plannen voor “Woekers-Wonder-World” !

Terwijl zij vervolgens de onderdelen opnoemt, wijst haar assistent die op de plattegrond aan.

Willemijn (enthousiast)

Een pretpark met flitsende attracties,...een subtropisch zwembad,...een fraaie golfbaan en een park met luxe vakantiewoningen.

Koos en Bella staren verbijsterd naar alle onderdelen op de plattegrond.

Bella (ongerust)

En wat wordt er van het stamslot Ravenstein ?

Simon wijst opnieuw zaken op de plattegrond aan.

Willemijn (zakelijk)

Er zullen ingrijpende verbouwingen nodig zijn. Het uiterlijk blijft wel behouden, maar binnenin komt een casino, een chique restaurant en een 5-sterren hotel.

(voldaan)

En de kelders van het slot worden ingericht als een spookhuis met levensechte griezels !

Koos (hatelijk)

Met u in de hoofdrol zeker ?

Zijn vrouw proest het uit. Ook Simon lacht stiekem mee. Hij krijgt direct een vermanende tik van Willemijn.

Willemijn (koel)

Dit ontwerp is een uniek concept...Het wordt geheid een financieel succes !

Simon (uitnodigend)

Wij investeren en u kunt profiteren !

Zijn bazin knikt hem minzaam toe.

Koos (peinzend)

Wat kunt u ons verder aanbieden ?...Woonruimte ?...Werk ?

Willemijn

U kunt uiteraard op het terrein blijven wonen.

Ik zou u bijvoorbeeld kunnen aanstellen als conciërge en uw vrouw als receptioniste van het nieuwe hotel...

Simon (geruststellend)

We kunnen álles regelen en bezegelen !

Willemijn (hoopvol)

Gaat u met de firma Woeker in zee ?

(gretig)

U kunt mij echt vertrouwen... Dit project is beslist zuivere koffie !

Koos knikt taxerend en neemt bedachtzaam een slok van zijn koffie. Bella staart hem wanhopig aan en schudt heftig 'nee'.

Haar man geeft haar geruststellend een nadrukkelijke knipoog. Daarna keert hij tergend langzaam zijn mok koffie om en laat de inhoud over de hele plattegrond lopen. Bella proest het uit. De bezoekers kijken totaal overdonderd toe.

Koos (scherp)

Dit is pas zuivere koffie, mevrouw Woeker !...

(streng)

Neem nu uw handeltje en uw assistent mee en verdwijn !

Wij zijn absoluut niet geïnteresseerd in uw aanbod en uw plannen !

Hij maakt een uitnodigend gebaar naar zijn vrouw. Met opgeheven hoofd voegt die zich bij hem en geeft hem een knuffel. Daarna maken ze aanstalten om te vertrekken.

Bella (trots)

Een Van Ravenstein...

Koos (nadrukkelijk)

...krijgt niemand klein !

Simon knikt bewonderend en begint aarzelend te applaudiseren. Hij krijgt direct een flinke corrigerende tik van zijn bazin.

Koos(quasi vriendelijk)

U vindt zélf wel de uitgang, neem ik aan ?

Bella (spottend)

Anders kijkt u toch even op uw plattegrond...

Beiden verlaten gearmd en gniffelend het toneel.

Willemijn staat er eerst perplex bij, maar balt dan haar vuisten in nauwelijks ingehouden woede. Simon probeert ondertussen wanhopig zijn plattegrond schoon te maken met een bonte zakdoek.

Willemijn (stampvoetend)

Ik ben nog nooit zo beledigd !

Haar assistent houdt bedremmeld de verfromfaaide plattegrond omhoog met in het midden een groot gat.

Simon (huilerig)

Al onze plannen zijn in het water gevallen...Wat nu ?

Hij tuurt wanhopig door het gat in de plattegrond. Zijn bazin grist nijdig het papier uit zijn handen en slaat hem ermee om de oren.

Willemijn (woedend)

Wat nu ?!... Dit ga ik ze betaald zetten !

(dreigend)

Zowaar ik Willemijn Woeker heet !

Ze begint met driftige passen te ijsberen op de voorgrond van het toneel. Simon zit er verslagen bij. Plotseling staat zijn bazin stil en grijnst vals. Met een dwingende knip van haar vingers roept ze haar assistent bij zich.
Willemijn kijkt omzichtig rond.

Willemijn (fluisterend)
Wij moeten de boel hier flink saboteren...

(opsommend)
Inbreken, stelen, brandstichten, vernielen... Het maakt niet uit !

Simon (benauwd)
Wáárom moeten we al die akelige dingen doen ?

Willemijn (dreigend)
Ik wil dat ze flinke schade lijden. Als hun schulden nóg groter zijn, moeten ze met hangende pootjes bij me terugkomen...Ze zullen me sméken om de boel te kopen.
(fel)
En dan zal mijn wraak zoet zijn...Ik zal geen spaan heel laten van die adellijke types!
Begrepen ?

Haar assistent knikt instemmend, maar met weinig overtuiging.
Tijdens deze bespreking is Dirkje onopvallend binnengekomen.
Het is een jongen van 11-12 jaar met een pittige, ondeugende uitstraling. Uit zijn broekzak steekt duidelijk zichtbaar een katapult. Hij zet demonstratief zijn koffertje neer en kijkt nieuwsgierig naar het tweetal. Hij wordt nog niet door hen opgemerkt.

Simon (klagend)
Moeten we écht inbreken...? Je weet toch dat ik bang ben in het donker...

Willemijn ziet nu Dirkje en waarschuwt met een flinke tik dat hun gesprek moet stoppen. Beiden kijken geïrriteerd naar de nieuwkomer. Die glimlacht uitdagend en slaat enkele keren enthousiast op de baliebel.

Dirkje (luid)
Tante Bella ! Oom Koos ! Ik bèn er !

Willemijn werpt Simon een veelbetekenende blik toe en stevent op de uitgang af. In het voorbijgaan duwt ze Dirkje ruw opzij. Hij verliest bijna zijn evenwicht en moet zich aan de balie vasthouden.

Willemijn (nijdig)
Laat ons door, snotaap !

Dirkje herstelt zich enigszins, maar wordt direct daarna door Simon opzij geduwd. Opnieuw belandt hij tegen de balie.

Simon (stoer)
Uit de weg, eh...mormel !

Beiden verlaten gemeen lachend de lobby. Dirkje pakt vliegensvlug zijn katapult. Hij grist een pepermuntje uit het bakje op de balie en vuurt dat af in de richting van de uitgang. Vanuit de coulissen klinkt een harde kreet van pijn (let hierbij op de timing !).

Hij knikt tevreden en bergt gauw zijn wapen weer op.

Op de achtergrond verschijnt Simon die met een pijnlijk gezicht over zijn achterhoofd wrijft. Hij werpt vernietigende blikken in de richting van Dirkje.

Die haalt met een onschuldig gezicht verwonderd zijn schouders op. Zijn slachtoffer verdwijnt mopperend van het toneel. Dirkje gniffelt tevreden en neemt nog een pepermuntje.

Van de andere kant komen Bella en Koos haastig op. Dirkje rent enthousiast op hen af en er wordt over-en-weer flink geknuffeld.

Bella (warm)

Wat fijn dat je er al bent, Dirkje !

Koos (ontroerd)

Leuk je weer te zien, jongen ! Goede reis gehad ?

Dirkje (stoer)

Ja, alles is goed gegaan...

(aanzelend)

Alleen er waren net twee onaardige bezoekers, die me zowat omver liepen...

Bella en Koos werpen elkaar een veelbetekende blik toe.

Op hetzelfde moment gaat de telefoon. Bella geeft haar neefje een aai over zijn bol en haast zich naar de balie.

Koos (hartelijk)

Kom Dirkje, ik zal je je kamer laten zien.

Dirkje (enthousiast)

Mag ik de torenkamer weer hebben ?

Koos (lachend)

Natuurlijk ! Niemand anders durft daar immers te slapen !

Dirkje (enthousiast)

Zijn de spoken er nog ?

Dirkje graait ondertussen zijn koffertje mee en huppelt achter zijn oom aan.

Juist voor het verlaten van het toneel wuift hij nog even naar zijn tante. Die werpt hem een kushandje toe, voordat ze de hoorn opneemt.

Bella (beleefd)

Met hotel Ravenstein. U spreekt met Isabella de Hoop-van Ravenstein. Waarmee kan ik u van dienst zijn ?

Het telefoongesprek verloopt met pauzes waarin Bella aandachtig luistert naar de beller. Dit is aangegeven met

Bella

Of er nog kamers vrij zijn ?...

Jazeker, wij hebben doorlopend kamers beschikbaar.

.....

Hoeveel sterren ons hotel heeft ?...

Bella kijkt even sceptisch naar het plafond van de lobby.

Bella (luchtig)

Dat wisselt nogal, moet ik u eerlijk bekennen...Momenteel zie ik er vier...

.....

U wilt een kort verblijf boeken ?...

Dat is geen probleem. De meeste gasten blijven hier niet zo lang...

.....

Ja, wij beschikken over een kluis om uw kostbare spullen op te bergen.

Ze pakt het gastenboek en een pen.

Bella

Mag ik uw naam ?

.....

(spellend)

Mevrouw en mijnheer Van Duitenbergh,... met g...h...

Twee kamers. Ik heb het genoteerd !

.....

U komt zo meteen ?

.....

Heel fijn...Hartelijk dank voor uw reservering. Ik zal zorgen dat uw kamers in orde zijn. Tot straks !

Ze legt de hoorn neer en noteert nog wat in het gastenboek. Daarna pakt ze twee sleutels van het bord en haast zich naar de zijkant.

Bella (luid)

Koos, we krijgen dadelijk gasten ! Kom je me even helpen ?

Vervolg (scène 3 en 4)

De excentrieke gasten Dorothea en Roderick van Duitenbergh nemen hun intrek in het hotel. Mevrouw van Duitenbergh laat haar kostbare diamanten halssnoer opbergen in de kluis.

's Nachts breken Willemijn Woeker en Simon Schrapper in om de boel flink te saboteren. Ze stelen het halssnoer, plaatsen een rookbom en maken een flinke puinhoop van de ridderzaal. Ze worden echter betrapt door Don Fernando en er volgt een wilde strijd om het kostbare sieraad in bezit te krijgen.

Ook Dorothea en Roderick mengen zich later onverwacht in het gevecht. Het blijft tot het laatste moment spannend wie het kostbare halssnoer zal veroveren...

Als de rust is weergekeerd weet Dirkje de rookbom onschadelijk te maken. Hij ontmoet 's nachts gravin Annabella. Als blijk van vertrouwen geeft ze hem een raadselachtige aanwijzing om de verdwenen zegelring en het verloren familiefortuin op te sporen.

Dirkje slaagt er de volgende ochtend in de schat te vinden. De financiële zorgen van de familie Van Ravenstein zijn daarmee voorgoed voorbij. Ook de geesten vinden eindelijk hun rust...

Einde Zichtversie....

